

VELKÝ TUŘÍNŮV NA FOTBALOVÉM SOUSTŘEDĚNÍ

Jakub Fiala

C P R E S S

Velký Tuřínov na fotbalovém soustředění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Fiala

Velký Tuřínov na fotbalovém soustředění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VELKÝ TUŘÍNOV NA FOTBALOVÉM SOUSTŘEDĚNÍ

Jakub Fiala

The logo for CPRESS, featuring a stylized 'C' inside a circle followed by the word 'PRESS' in a bold, sans-serif font, all underlined.

ČÁST PRVNÍ:

Cesta do Ribalska

1. Oslava narozenin Kamilky Kmotříkové

Slunce páliło, vzduch se ani nepohnul a ono páteční srpnové odpoledne by za normálních okolností trávili všichni ve vesnici Ribalsko u svých bazénů, případně by se odjeli koupat na nedalekou pískovnu. Těžkým vzduchem by občas proniklo jen zaštekání některého z místních psů, kteří by tím dávali najevo, že i v tomto vedru jsou připraveni bránit svá území proti narušiteli.

Avšak dnes nebyly okolnosti normální a celou vesnicí se nenápadně nesla taneční hudba vycházející od domu Kamilky Kmotříkové. Slavila desáté narozeniny na své velké zahradě s bazénem, skákacím hradem, strojem na pěnu a hromadou dalších věcí, které jí rodiče zařídili, aby se na oslavě ani chvílku nikdo nenudil.

Sama Kamilka právě běžela s ramínky, na nichž byly pověšeny nejrůznější princeznovské šaty, a jakmile s nimi dorazila mezi partu čekajících kamarádek, ozval se nadšený výskot. Děvčata si šaty ihned rozebrala a začala se předhánět, která bude krásnější.

Kamilka měla dva bratry. O dva roky staršího Kiliána, jehož by si náhodný kolemjdoucí mohl splést s dospělým

mužem, na první pohled z něj šel strach. Ale Kilián nebyl zlý, spíš poněkud jednodušší. A o co méně rozumu bylo darováno Kiliánovi, o to více vypočítavosti a prohnanosti dostal do vínku Karel, Kamilčin o rok mladší bratr. Karel tak pomocí svalů svého bratra a díky štědrosti svých rodičů, kteří Karla hojně rozmazlovali, ovládal veškeré dění mezi dětmi v Ribalsku a přilehlých vesnicích. A především na ribalské škole.

Karel s Kiliánem teď byli ve svém zahradním domku o velikosti průměrného obývacího pokoje. Karel seděl v křesle za svým pracovním stolem a hladil zlaté sametové klubíčko, jež mu podřimovalo v klíně. Bylo to jeho morče Cvígna. Kilián stál vedle Karla a za nimi bylo velkým oknem vidět na celou zahradní slavnost. V samotném zahradním domku bylo jinak přítmí, a proto Vendelín, který seděl u stolu naproti oběma bratrům, jim přes stíny ve tvářích neviděl do obličejů a nedokázal odhadnout, jak reagují na jeho žádost, zatímco oni na Vendelínovi dokázali rozeznat každičký detail. Každou kapku potu, jež mu stékala po tváři. A že jich bylo.

Možná to bylo tím horkem. Možná vztekem, který s ním cloumal, když vyprávěl svůj příběh, a možná strachem, protože tušil, že se právě zaplétá do něčeho, co by se mu mohlo ještě hodně vymstít. Ale už nemohl jinak.

„Věřil jsem ve školu,“ vyprávěl Vendelín, který minulý rok chodil do 3.A, „věřil jsem učitelům, věřil jsem ve spravedlnost. Na konci školního roku jsme odevzdávali naše čtenářské deníky. Přišli za mnou Petr a Pavel od nás ze třídy. Chyběly jim tři knížky a prosili mě, jestli bych jim půjčil svůj čtenářský deník, aby si to mohli opsat, protože jinak by určitě dostali pětku. Zapřísáhli se, že je opíšou tak, aby paní učitelka nic

nepoznala a já z toho neměl průšvih. Měl jsem dobrou náladu a říkal jsem si, že je konec roku, tak by byla škoda, kdyby jim nějaká zbytečná pětka zkazila vysvědčení. Bylo mi jich líto, uvěřil jsem jim a oni svůj slib splnili..“

Vendelín se zadíval přes Karlovo rameno oknem na radostné tváře hrajících si dětí a zdálo se, že se mu v oku zaleskla slza, když vzpomínal na svůj vypiplaný čtenářský deník.

Nadpis každé knihy měl vyvedený jinou barvou a krásně vystínovaný. Samotný text byl zpracován naprosto krasopisně a důležité citace zvýrazňoval jemným podtržením blýskavé fixy v barvě nadpisu. Na závěr pak nakreslil i obrázek představující pro něj nejdůležitější část knihy.

„Pavel s Petrem opravdu své deníky zpracovali tak, že za ně dostali jedničky a učitelka nepoznala žádnou souvislost s tím mým. Jak by taky mohla.. když ho ta čuňata polila nějakou Kofolou nebo čím a většina z toho nešla přechřít. Všechny obrázky byly rozpitá a některé stránky potrhané.

Paní učitelka se nezlobila, jen řekla, že musím celý deník do druhého dne přepsat, jinak dostanu kouli, ale jak jsem měl znovu vytvořit své dílo za jediný den?!“ ptal se Vendelín sám sebe a zlostí drtil opěrky židle, v níž seděl. Karel s Kiliánem ho mlčky poslouchali a morče Cvígna v klíně nevzrušeně vrnělo.

„Byl jsem vzteky bez sebe a řekl jsem, že za to, jak můj sešit vypadá, můžou Petr a Pavel. Jak bych k tomu přišel, že já kvůli nim musím přepisovat svůj deník, který už nikdy nebude tak krásný, a oni by za svoje opsané dostali jedničky. Učitelka se naštvála a řekla mi, ať si nevymýšlím. Neudržel jsem se a začal

jsem křičet na celou třídu. Dala mi poznámku a řekla, že ten čtenářský deník už nosit nemusím, že mám za pět, když mi to dělá takový problém ho přepsat. A víte, co bylo nejhorší?“ zeptal se Vendelín a snažil se prohlédnout přes stíny, jestli oba posluchači chápou jeho problém. „Nejhorší na tom bylo, jak se mi ti dva ještě smáli. Vysmívali se mi před celou třídou přímo do očí! Takhle to přece nemůže skončit...“

„A jak by sis představoval, aby to skončilo?“ protrhl ticho Karel. Vendelín se zvedl ze židle, obešel stůl a něco pošeptal Karlovi do ucha. Karel přestal hladit Cvígnu a Vendelín se vrátil na židli. Karel se zvedl, přešel do rohu místnosti, kde byla velká klec s bezpočtem různých prolézaček, do níž morče položil. To se chvilku zmateně rozhlíželo a pak zalezlo do dřevěného domečku.

„Poslouchej, Vendelíne...“ začal, když se vrátil ke stolu. Nesedl si ale zpátky do křesla, nýbrž se opřel o stůl hned u Vendelína, který tak musel zaklonit hlavu, aby viděl Karlovi do tváře, a připadal si tak ještě menší. „Ty půjdeš do 4. A, já půjdu do vedlejší 4.B. Už tři roky spolu chodíme do stejné školy a odděluje nás jen tenká zeď. A za celé ty roky jsi za mnou ani jednou nepřišel. Ani jednou jsi mi nenabídl přátelství, i když já tě k nám několikrát pozval si hrát...“

„Podívej se, Karle, dám ti, co budeš chtít...“ přerušil ho Vendelín, ale hned ho zastavila rána, když Karel praštil pěstí do stolu.

„Snažíš se mě urazit, Vendelíne? Já ti tu nabízím přátelství a ty v tom vidíš jenom obchod? Chápu, proč jsi za mnou doposud nepřišel. Neměl jsi důvod. Myslel sis, že máš dost přátel. Žil jsi slušný život, ve škole jsi pečlivě plnil všechny

úkoly a myslel sis, že o tebe bude postaráno. Ale co se stalo, když ti bylo učiněno bezpráví. Co udělali tví rádoby kámoši a škola? Ještě se ti vysmáli. Já se ale nesměju, Vendelíne,“ upozornil ho Karel a přátelsky mu položil ruku na rameno. Vendelín jeho ruku chytil a vděčně ji stiskl.

„Já vím, Karle. Omlouvám se. Chci být tvůj přítel. Opravdu.“

„Dobrá. Za prvé si uvědom, že nejsme žádný mlátičky, i přes to, co jsi o nás možná slyšel. Nemlátíme lidi za zničený čtenářský deníky, jasný?“

„Jasný, Karle, ale já chci svou pomstu!“

„Tu dostaneš a bude přesně taková, jakou si ti dva zaslouží,“ Karel se naklonil blíž k Vendelínově tváři, aby rozuměl každému slovu, které mu řekne.

„A za druhé, já za to nic nechci. Jen nikdy nezapomeň, že jsme přátelé. Ti nejlepší. A jednou možná budu potřebovat já tebe, příteli.“

„Nezapomenu, nikdy nezapomenu,“ slíbil Vendelín, vstal ze židle a urychleně couval, aby už byl ze zahradního domku pryč. „Děkuju, Karle,“ houkl ještě mezi dveřmi, než zmizel v davu ostatních slavicích dětí.

„Tony?“ řekl Karel.

„Ano?“ ozvalo se z tmavého kouta, kde všechno celou dobu sledoval netrénovanému oku skrytý Antonín Ducháček, pravá ruka a věrný patolízal Karla Kmotříka. „Zaříd' to.“

„Mám počkat pár týdnů, až budou mít v sešitech chlapci něco napsáno, než jim někdo do aktovek vyleje Kofolu?“ ujišťoval se Tony.

„Žádný čekání. Ideální bude den, kdy si ze školy ponесou všechny nové učebnice.“

„A pak je budou muset zaplatit jejich rodiče. Za to asi Petr a Pavel nebudou pochválený,“ obdivoval Tony Karlovu vynalézavost a krutost.

„Pojď, Kiliáne, předáme Kamilce dort. Zatím mi, Tony, nachystej dalšího,“ zaúkoloval oba poskoky Karel a vyrazil na chvíli za zábavou – než bude muset vyřešit další problém.

Karel přerušil hudbu vycházející z reprobeden a s mikrofonem v ruce požádal všechny, aby se sešli u hlavního stolu, do jejíhož čela usadil oslavenkyni Kamilku. Oči jí zavázal růžovým šátkem, a když se ve dveřích domu objevil na zahradě Kilián s dortem v náručí, začali všichni zpívat: „Happy Birthday to You..“

Kilián položil před Kamilku dvoupatrový dort. Na nižším patře byl tmavě zelenou barvou vyveden nápis *Kamilka* a číslo 10. Na jeho vrcholu se skvěl černozeleň znak fotbalového týmu Ribalska, kolem něž bylo rozeseťo deset pozlacených svíček. Ty aktivně hned zapálila paní Kmotříková, maminka Kamilky, Karla a Kiliána, zatímco jejich tatínek poskakoval okolo jako králíček s foťákem, na něž se snažil zaznamenat každý okamžik. Karel pak sundal Kamilce šátek z očí, a když se dozpívalo, Kamilka úspěšně sfoukla všechny svíčky na dortu. Poté dostali všichni členové rodiny od Kamilky pusy na tvář a rozkrájel se dort. Karel nabral na talířek kousek dortu pro sebe i pro Kiliána a odebrali se zpět do zahradního domku.

Karel pokynul chlapci sedícímu naproti, aby mu přednesl svůj problém, zatímco se s gurmánskou grácií pustil do dortu.

„Asi před měsícem jsem byl na pískovišti,“ začal opatrně malý Vašík z 1.B, který sedě na židli ještě nedosáhl nohama na zem, takže jimi nervózně houpal tam a zpátky. „Přišel tam malý Alex a dotáhl s sebou i plnou tašku nejrůznějších hraček. Většina z nich byla různě rozbitá a pomlácená. Nechápu, proč mu rodiče pořád kupují nové, stejně s nimi ten kluk jen tříská a nevydrží mu ani den.“

Karel zatočil ve vzduchu prázdnou lžičkou od dortu, čímž naznačil Vašíkovi, aby přešel rovnou k věci.

„Jasný, Karle,“ pochopil chlapeček. „Mezi těmi hračkami byla figurka vojáka. Když byla nová, byla určitě krásná. Velká jako moje paže. S puškou přes rameno. Na zádech měl batoh a v něm plno dalších věcí, jako dalekohled...“ Karel zase zakroutil lžičkou ve vzduchu.

„Jo, jasný. Byla poškrábaná, zanesená špínou, takže se jí nehýbaly ruce ani nohy. Kromě hlavy, která ale vypadala, že každou chvíli upadne. Zeptal jsem se Alexe, jestli bych si tu figurku nemohl vzít, a nakonec ji se mnou vyměnil za novou lopatku. Vzal jsem si vojáka domů a celého jsem ho vyčistil, vyměnil mu šroubky, slepil nalomené části, přemaloval oděrky,“ Karlova lžička se zase roztočila jako větrný mlýn, „no a když jsem si ho pak vzal na pískoviště, byl tam zase Alex a začal rvát, že ho chce zpátky. Přiběhla jeho máma, řekla, že to je Alexův voják, a mně vrátili lopatku. A ještě k tomu byla naprasklá!“ skončil Vašík svoje vyprávění a zabořil hlavu do dlaní.

„Chápu tě, milý příteli,“ ujistil ho Karel, jehož lžička zacinkala o prázdný talířek. Vstal a šel k Vašíkovi. Chytil ho za ramena a postavil ho proti sobě. „Staral ses o toho vojáka, jako kdyby byl tvůj vlastní. V podstatě jsi ho přivedl zpět k životu

a teď bys ho měl nechat napospas zničujícímu osudu. To je nepřijatelné.“

Vašík se vděčně podíval do chápajících očí Karla Kmotříka. „Neboj se ničeho. Jdi domů a nech to na mně, abych se o tvého vojáka postaral.“

„Děkuji ti, Karle,“ objal Vašík svého *přítele* se slzami v očích. Pak si potřásl rukama a usměvavý Vašík se vypařil ze zahradního domku.

„Znáte toho Alexe?“ zeptal se Karel.

„Jasný, šéfe,“ chytil se hned Tony, „malej Alex ze školky. Pravidelně chodí na pískoviště se svou mámou a každou sobotu jsou u naší sousedky. Jeho máma si u ní dá kafičko a zdlábnou nějaký chlebičky, zatímco si malej Alex hraje na zahradě.“

„Takže by šlo promluvit si s ním mezi čtyřma očima?“

„Jo, normálně přes plot by to nebyl problém.“

„Slyšels, Kiliáne?“

„Jop,“ zabručel velký bratr.

„Jenom mu zítra jasně a stručně vysvětlí, že pro něj bude mnohem výhodnější přenechat figurku vojáka Vašíkovi, protože jinak by se mu mohlo rozbít mnohem víc hraček a jeho mámě dřív nebo později dojde trpělivost s nakupováním nových.“

„Jop.“

„A bylo by od něj hezké, kdyby před tím figurku pro Vašíka trochu vyčistil. Myslím, že teď už je čas předat dárky,“ rozhodl Karel a všichni se vrátili na oslavu.

Právě se věnovali poskakování v nafukovacím hradu, když ke Karlovi nenápadně přiskákal Tony.

„Ještě je tu jedna věc, šéfe.“

„O co jde? Je to ohlášený?“

„Není. Jenom Kilián. Chce ti poděkovat, že jsi ho pozval na tuhle oslavu.“

„Proč mi to neřekl už dřív? A vůbec, já ho přece nezval. To Kamilka, jsou to její narozeniny a je to taky její brácha..“

„Chtěl by to tak nějak oficiálně..“

„Kilián..“ povzdechl si Karel, „tak rozdáme dárky, a pak mi ho jako přiveď, ať to máme za sebou.“

Tony šel vyřídít Kiliánovi Karlovo rozhodnutí a sám Karel si mezitím znovu vzal do ruky mikrofon: „Drazí přátelé a kamarádi mojí úžasné sestřičky, myslím, že teď je ten správný čas předat jí všechny dary, které jste jí přinesli. A já bych si se svým bratrem Kiliánem dovolil začít,“ mávl rukou na Kiliána, jenž čekal na kraji zahrady. Kilián přitáhl obrovskou krabici, která byla stejně vysoká jako Kamilka. Ta chvíli nervózně poskakovala okolo.

„To jsi neměl, vždyť já nic nepotřebuju. To je strašně veliký, co s tím budu dělat?“ Nakonec ale neodolala a s nůžkami v ruce proměnila balící papír na cáry ležící kolem krásného dřevěného poníka v životní velikosti, k jehož nohám byla připevněna kolečka. Kamilka v princeznovských šatech se na něj jedním skokem vyhoupla, Kilián chytil otěže a projížděl s ní mezi ostatními jásajícími hosty po zahradě. Kamilka se na všechny usmívala, takže se Karel taky usmíval. Když udělali kolečka a dorazili zpátky ke Karlovi, seskočila z poníka a oba bratry objala. „Díky, kluci, jste ti nejlepší bráchové na světě.“

„Jop, nemáš za co, ségra,“ odpověděl Kilián.

„Ještě jsem si dovolil takovou maličkost,“ řekl Karel a mávl rukou ke stolu, na kterém se blýskal velký zlatý pohár, na jehož

špičce byla figurka běžícího fotbalisty. Na podstavci byl štítek s nápisem:

Ribalský fotbalový turnaj

1. místo

„Co to má být?“ divila se Kamilka.

„Hrajete teď někdy ten turnaj ve fotbale, ne?“ zeptal se jí Karel se šibalským úsměvem.

„No, to jo. V neděli začínáme, ale proč je tu ten pohár?“

„To je přece pohár pro vítěze, který jsem nechal vyrobit pro ten váš turnaj.“

„Ale proč mi ho dáváš teď?“ ptala se zmatená Kamilka.

„Protože jsem si naprosto jistý, že to vyhraje. Kdo jinej, než Ribalsko by ho mohl vyhrát, když za Ribalsko hraje ta nejlepší fotbalistka na světě?“ osvětlil jí Karel.

„Ale Kájo,“ začervenala se Kamilka, „já určitě nejsem nejlepší na světě a ten pohár může vyhrát kdokoliv. Ale je moc hezký a děkuju. Aspoň se s ním můžu vyfotit, kdybychom ho náhodou nevyhráli,“ objala Karla Kamilka a její tatínek hned přiskočil s foťákem a dělal jednu fotku za druhou, zatímco chlapi opět zmizeli za dveřmi zahradního domku.

„Já ti děkuju, brácho... Karle... Moc ti děkuju brácho, Karle,“ začal Kilián před Karlovým stolem svou řeč, kterou si nacvičoval celé dopoledne. „Jsem ti rád... rád jsem ti vděčnej... jsem rád a jsem ti vděčnej, že jsi mě tu můžu být... že jsi mě pozval a můžu tu být...“

„Vlastně tě pozvala Kamilka,“ přerušil ho Karel a hned toho zalitoval.

„Jop. Promiň... Že mě pozvala Kamilka a můžu tu tobě být... s tebou být... díky tobě být...“ motal se Kilián dál ve svých myšlenkách a Karel už ho radši nepřerušoval. „Chci říct... je to super oslava... Jop. Doufám, že ten pohár Kamilka vyhraje,“ zakončil svou řeč Kilián a Karel vstal, aby svého bratra objal.

„Samozřejmě že ten pohár vyhraje. O to už se postarám. O to už se *my* postaráme,“ zdůraznil Karel. Vylovil z klece morče Cvígnu a v náručí s ní zapadl do svého křesla. Otočil se a pozoroval probíhající oslavu. „Víme, kdo letos přijede?“

„Jasně, šéfe,“ pochopil Tony ihned Karlovu narážku. „Nás čeká ve skupině Krajov. Ty známe. Minulou sezónu jsme proti nim hráli čtyřikrát a pokaždý jsme je přejeli. To by neměl být problém. Těžší oříšek na nás čeká s Údolíčkem.“

„Oni mají tým?“ podivil se Karel.

„Mají, šéfe. A vůbec ne špatnej. V okolí se rozpadly tři týmy, a tak v Údolíčku nelenili a hned k sobě stáhli ty nejlepší hráče, než se stihli rozutěct. Ještě nebudou sehraný, ale minulej týden hráli přátelák s Bošticema a roznesli je na kopytech.“

„V Bošticích jsou jenom kopyta.“

„To je pravda, šéfe, ale je potřeba si na Údolíčko dávat bacha.“

„Fajn. A co ten čtvrtý tým?“

„Velký Tuřínov.“

„Co to je? Kde to je?“ divil se Karel.

„Skoro na druhý straně republiky, šéfe. Zítra sem přijedou do kempu u Farmaparku. Mají tu týdenní soustředění. Budou trénovat a při tom se zúčastní našeho poháru.“

„To by tak hrálo, aby nějaký přespolňáci chtěli náš pohár.“

„Jednoduchý to s nima nebude. Nedávno vyhráli nějakou Miniligu mistrů a pak jeli na mezinárodní turnaj do Říma. Sice tam vypadli ve čtvrtfinále, ale ostudu neudělali, takže fotbal asi umí. Řekl bych, že to jsou jasný favoriti...“ rozplýval se Tony nad vyjmenováváním tuřínovských úspěchů, když tu se k němu otočilo křeslo s Karlem, jenž ho mlčky sledoval a ani se nehnul. Tony okamžitě zmlknul. Po chvilce se začalo vrtět v Karlově náručí morče Cvígna, aby jej Karel zase začal hladit.

„Tohle je naše vesnice, Tony,“ upozornil ho Karel, „naše hřiště, náš pohár a naše pravidla. A nějaký tuříní nemaj ani páru o tom, jak se tady hraje. Zjisti mi o nich víc, Tony. Zjisti mi o nich všechno. Jakou hrají sestavu, kdo je jejich nejlepší střelec, čeho se bojí obránci, co snídá jejich brankář, kolik stály jejich kopačky a kolik mají kolíků. Prostě všechno.“

„Jasný, šéfe, nasadím na to všechny lidi.“

„Kdy s nima hrajem?“

„V neděli máme Krajov, v úterý Údolíčko a Tuřínov až ve čtvrtek. Příští sobotu se pak budou hrát semifinále a finále při oslavách založení Ribalska.“

„Fajn, tak máš čas do středy.“

„Jasný, šéfe, začnu hned,“ oznámil Tony a zmizel shánět *přátele*, jež by se mu mohli hodit, aby byli připravení hned, jak Velký Tuřínov zítra dorazí do kempu.

„Tehle dárek naší Kamilce nikdo nepokazí, Kiliáne, a využijeme při tom všechny prostředky, které máme. Fotbal není jenom o fotbale, rozumíš?“ ušklíbl se Karel.

„Fotbalu moc nerozumím, Karle. Třeba ten ofsajd jsem doteď nepochopil,“ zafilozofoval Kilián.

„Já taky ne... ale to nepotřebujeme. My zase máme svoje cestičky, jak se dostat k vítězství. Hlavně se o tom nesmí Kamilka nikdy dozvědět. Nikdy! Jestli se to k ní dostane, tak za sebe neručím. Jasný?“

„Jop.“

2. Rozmíšky, hádky a další trampoty při odjezdu

U hřiště Velkého Tuřínova právě zaparkoval minibus. Vystoupil z něj starý známý řidič, který je vezl na turnaj do Říma, ale jinak byl minibus úplně nový. Krásný bílý s červeným pruhem a nápisem *Bohemia Express* po obou stranách.

„Starej busík už dosloužil. Sice ještě jezdí, ale z jednoho muzea mi za něj nabídli pár korun, které mi dopomohly k pořízení téhle nové mašiny,“ chlubil se řidič dědovi.

„Když já mám radši ty muzejní kousky. Mají v sobě duši,“ neocenil nový minibus děda Ignác.

„Nebojte, pár dálkových výletů a duše se nahromadí i v tomhle. Jenomže teď mě už žádné nečekané zvuky nepřekvapí. Tohle zvíře přede jako kotě. Taky jsem si myslel, že si na něj jen tak nezvyknu, ale je to fajn, jaký to má nový vychytávky. A ta klimatizace.

V takovém pařáku jako dneska se bude extra hodit,“ liboval si řidič.

Dědu Ignáce pozval na soustředění trenér, aby mu pomohl uhlídat tu bandu výrostků, případně mu vypomohl s tréninky, když zjistil, že se v tom děda docela vyzná.

„Na tuhle vojnu budou ještě dlouho vzpomínat,“ souhlasil nadšeně děda.

„Dobrý den, pane dědo,“ pozdravili jednohlasně Lukáš s Tomášem.

„Ale no tak, partyzáni, jakejpak já jsem pán. Říkejte mi normálně jenom dědo.“

„Jasný, pane dědo. A už pojedeme?“ zeptal se Lukáš.

„Času dost, kluci, vždyť jsme ještě ani nenaložili bagáž.“

„Tak my si ještě odskočíme. V Ribalsku máme babičku, tak víme, že to bude docela štreka,“ oznámili mu.

„Bez obav, partyzáni, odjede odsud celá jednotka. Nikoho tu nenecháme napospas,“ ujistil je děda a oba zmizeli v kabinách.

„Bo-he-mia Ex-press,“ četl nahlas Kevin. „To vozí fotbalisty Bohemians?“

„Kdepak, to vozí všechny fotbalisty. Nebo fanoušky. Nebo vlastně kohokoliv. Bohemia Express je jen název společnosti. Znamená to něco jako český expres,“ vysvětloval řidič Kevinovi.

„Takže to vozí kohokoliv z Čech?“

„To ne. Vozíme kohokoliv z celého světa. Bohemia znamená, že jsme jako česká firma.“

„Vy máte těch minibusů víc?“

„Ne. Jenom tenhle. Jsme česká firma, která má jeden minibus.“

„A vy jste její ředitel.“

„Ředitel, řidič, účetní, opravář... prostě všechno,“ doplnil Kevinovi informace řidič a chystal se otevřít zavazadlový prostor.

„A co máte proti fotbalistům Bohemians?“ zarazil ho Kevin.